

Arrest

nr. 228 327 van 31 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9 / 38
1080 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light").

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2019, met kennisgeving diezelfde dag, nam de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light").

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de WPR Brabant op 16/10/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M

voornaam: B.

geboortedatum: [...]1999 geboorteplaats: en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen. Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot

vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

(...)"

Op 21 oktober 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot vaststelling van de grens. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 28 oktober 2019 in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing in.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. over de vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. over de beslissing tot terugleiding naar de grens

De Raad stelt vooreerst vast dat de thans bestreden akte enkel de Eritrese nationaliteit van verzoeker vermeldt. In de motieven staat vooreerst: *"en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea"*, nadien staat in de motieven die de beslissing tot terugleiding naar de grens betreffen: *"De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat [...]"*. Het blijkt dan ook dat in de bestreden

akte wordt voorzien in een terugleiding ofwel naar Eritrea, ofwel dat er minstens onduidelijkheid heerst aangaande het land waarnaar de gemachtigde beoogt verzoeker terug te leiden.

Ondertussen blijkt dat de gemachtigde op 21 oktober 2019 een nieuwe beslissing heeft genomen tot vaststelling van de grens. Uit de erin opgenomen motieven blijkt dat het duidelijk gaat om een nieuwe beslissing die ertoe strekt verzoeker, met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens van Ethiopië. Hierbij wordt gesteld dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit heeft en wordt tevens gemotiveerd over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij de terugleiding naar Ethiopië.

Aangezien de gemachtigde op 21 oktober 2019 heeft beslist om verzoeker terug te leiden naar de grens van Ethiopië, kan de Raad niet anders dan vast te stellen dat de gemachtigde, met deze nieuwe beslissing tot terugleiding naar de Ethiopische grens, de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens heeft vervangen.

Bijgevolg blijkt dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens op 21 oktober 2019 impliciet, doch zeker, door de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgeheven. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting door beide partijen bevestigd.

Zoals weergegeven in de akte van kennisgeving van 21 oktober 2019, is de nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens van Ethiopië vatbaar voor een beroep bij de Raad, desgevallend een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker heeft van deze gelegenheid ook gebruik gemaakt en heeft een vordering tot schorsing bij uiterste hoogdringendheid ingediend op 28 oktober 2019. Deze vordering werd bij arrest nr. 228 307 van 31 oktober 2019 door de Raad verworpen.

Door het vervangen van de beslissing tot terugleiding van de thans bestreden akte door de beslissing van 21 oktober 2019 is de vordering, wat betreft de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens, zonder voorwerp geworden en bijgevolg onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM (zowel het procedureel als het materieel luik), van het algemeen rechtsbeginsel ‘audi alteram partem’, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Principes [...]”

2. Van toepassing op onderhavig geval

i. De bestreden beslissing

In de bestreden beslissing worden de volgende punten naar voren gebracht :

- *“Betrokkene verklaart politieke problemen te hebben in zijn land van herkomst”;*

- *“Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.”*

De bestreden beslissing, gebaseerd op artikel 7, lid 1, 1° van de wet van 15 december 1980 machtigt verwerende partij om verzoeker van het grondgebied van België te verwijderen.

De bestreden beslissing bepaalt echter dat nog moet worden vastgesteld naar welk land verzoeker zal worden teruggewezen en dat een latere beslissing zal worden genomen na een onderzoek van het risico van schending van artikel 3 EVRM.

ii. *Schending van het hoorrecht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 16 oktober 2019 door de politie is ondervraagd. De beslissing bevat echter geen aanvullende informatie.

Dat verwerende partij derhalve voor het nemen van de bestreden beslissing een deugdelijke controle diende te voeren naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM op basis van de verklaringen die verzoeker doet in het kader van zijn recht om gehoord te worden, doch tevens op basis van de algemene landeninformatie die gekend is over zijn land van herkomst. Dat verwerende partij

deze overwegingen, gelet op haar formele motiveringsplicht, tevens in haar beslissing dient op te nemen.

Verzoeker is in eerste instantie formeel, daar waar hij stelt niet uitvoerig gehoord te zijn aangaande de redenen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Dat, indien verzoeker op een deugdelijke wijze gehoord zou zijn, hij tevens had kunnen uiteenzetten dat hij zijn land van herkomst, met name Eritrea, is ontvlucht omwille van politieke redenen, zijn vrees voor de militaire dienstplicht, alsook zijn angst om bij terugkeer naar zijn land van herkomst gedetineerd te worden. Dat de detentieomstandigheden in Eritrea erbarmelijk zijn. Dat, indien verzoeker op een deugdelijke wijze werd gehoord, verwerende partij in staat was geweest om een rigoureuus onderzoek te voeren naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker stelt onomwonden dat hij de politieambtenaar niet kon verstaan. Verzoeker is immers niet in staat is de Engelse en de Nederlandse taal te spreken, noch te begrijpen. "Lors de l'audience, la partie défenderesse ne conteste pas que le requérant n'a pas été assisté d'un interprète mais soutient que celui-ci a été interrogé en anglais, langue que manifestement il comprend suffisamment puisqu'il a pu répondre aux questions qui lui ont été posées. Cette allégation est incorrecte. L'entretien ne s'est en effet pas exclusivement déroulé en anglais mais en anglais et tigrigna. Certes, le formulaire-type mentionne que les déclarations ont été faites en anglais. Cependant, rien en l'état actuel ne permet de déterminer si les déclarations ainsi visées sont directement celles du requérant ou celle de la tierce personne qui a aidé au déroulement de l'entretien et qui n'est pas interprète de formation. En tout état de cause, aucun élément objectif n'autorise, en l'état actuel, à considérer que le requérant est capable de bien communiquer en anglais, quand bien même il en maîtriserait certains rudiments."

Dat de communicatie gedurende zijn gehoor bij de politie derhalve zeer moeizaam verliep omwille van de afwezigheid van een beëdigd tolk. Dat verzoeker voorts slechts voor een zeer korte tijdsduur werd gehoord, waarin hij onvoldoende de tijd kon hebben zijn grieven voor te leggen. "Dans ces conditions, il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. Le recours à un codétenu dont rien ne garantit qu'il soit capable de traduire correctement l'entièreté des propos du requérant ne peut, prima facie, être considéré comme suffisant. Il en va d'autant plus ainsi, que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées."

Dat verzoeker derhalve niet op een deugdelijke wijze werd gehoord, waardoor zijn recht gehoord te worden met de voeten werd getreden. Dat dit nochtans een verregaande impact had moeten hebben bij het opmaken van voorliggende beslissing.

Dat verwerende partij een rigoureuus onderzoek diende te voeren naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM en dit in het licht van de gekende landeninformatie. "Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling."

Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de preciaire mensenrechtensituatie in Eritrea en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming. Dit eens te meer gelet op het duidelijke en onmiskenbare begin van bewijs dat in het enig middel wordt uiteengezet. Het feit dat verzoeker niet om internationale bescherming vroeg, ontslaat verwerende partij tevens niet van haar verplichting een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM.

Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht te worden gehoord en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord.

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen.

iii. Schending van artikel 3 EVRM aangezien het grondig onderzoek naar het risico van onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer van de verzoeker naar haar land van herkomst niet voor de verwijderingsbeslissing is verricht

a) Vaste rechtspraak

Gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Bij het vaststellen van de verwijderingsbeslissing moest de wederpartij dus nagaan of het uitzettingsbevel voldeed aan de normen van internationaal recht waaraan België gebonden is, zoals artikel 3 EVRM, zoals weergegeven in artikel 7 van de wet van 15 december 1980, die inderdaad voorziet in de mogelijkheid om een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke :

"il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention."

Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017:

"Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement, visée à l'article 1er, 6°, de la loi du 15 décembre 1980, qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation.

C'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes.

La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller, dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité.

En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que l'exécution de cet ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées à l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire. En décidant, en substance, que la partie adverse ne devait pas veiller au respect de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lors de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire, l'arrêt attaqué a donc méconnu l'article 3 précité ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.

Étant donné qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer, dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, il est dénué d'intérêt de déterminer si, en l'espèce, la mesure de maintien en un lieu déterminé avait disparu de l'ordonnancement juridique suite à la libération du requérant ou si seule son exécution avait été

suspendue temporairement. Eu égard à ce qui précède, la première branche est fondée.” (eigen onderlijning)

Deze rechtspraak werd andermaal bevestigd door Uw Raad in een arrest van 22 maart 2018:

“De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: “Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden”. De gemachtigde geeft in de bestreden akte derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Waar de verweerder argumenteert op grond van een verhoor op 19 maart 2018, merkt de Raad op dat dit verhoor werd afgenomen drie dagen nadat de bestreden beslissingen werden getroffen. Voor zover uit dit loutere ‘verhoor’ al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, kan deze handelswijze de reeds drie dagen eerder genomen verwijderingsmaatregel echter niet wettigen. Ook de argumentatie hieromtrent in de nota met opmerkingen komt neer op een loutere a posteriori gegeven motivering, die echter niet wegneemt dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst. De middelen zijn dan ook op het eerste zicht gegrond en dus ernstig voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3 en 8 EVRM. ” (eigen onderlijning)

Deze rechtspraak werd door uw Raad bevestigd in verschillende arresten, waaronder het arrest van 5 september 2018 en het arrest van 5 december 2018, waarin nogmaals de noodzaak werd benadrukt om alvorens een verwijderingsbeslissing aan te nemen, die een uitvoerbare handeling is en geen aanvullende maatregelen vereist om tot daadwerkelijke verwijdering te komen, enerzijds het risico van de schending van artikel 3 EVRM grondig te onderzoeken. Anderzijds wordt benadrukt dat de motivering ontoereikend is als er enkel verwezen wordt naar het voornemen om een latere maatregel te nemen na de vaststelling van de nationaliteit van de vreemdeling en het onderzoek van het risico van schending van artikel 3 van het EVRM.

Dat verwerende partij, gelet op haar formele motiveringsplicht, op het moment van de vaststelling van de handeling een afdoende gemotiveerde beslissing diende te nemen. Dat de Raad van State dit bevestigt:

“Qu’il s’ensuit qu’une motivation par référence n’est admissible que si le destinataire de l’acte a connaissance du document auquel il est renvoyé au plus tard au moment où il découvre l’acte qui lui est notifié; que la simple indication du document de référence ne suffit donc pas puisqu’elle n’indique que l’existence de celui-ci et ne fournit aucune indication sur son contenu.”

b) De toepassing van de vaste rechtspraak op het onderhavige geval

In het onderhavige geval wordt in de bestreden beslissing nergens geconcludeerd dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Verwerende partij geeft zelf te kennen dat het risico van een schending van artikel 3 EVRM op het moment van de bestreden beslissing nog niet is onderzocht :

“Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggestuurd zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.” (eigen onderlijning)

Aangezien de verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing niet met zekerheid kon vaststellen wat het land van herkomst is van verzoeker, geeft verwerende partij toe dat zij niet voldoende heeft onderzocht in de zin van artikel 3 EVRM. Het land waarnaar zij de verzoeker wil sturen op grond van de verwijderingsbeslissing is namelijk nog niet vastgesteld.

Door gebrek aan een deugdelijk onderzoek betreffende het risico van een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst vóór het nemen van de bestreden beslissing, schendt de verwerende partij deze bepaling.

iv. Schending van artikel 3 EVRM bij gebreke van een grondig onderzoek betreffende het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst en bij ontstentenis van een onderzoek van de relevante omstandigheden van de zaak waarvan de wederpartij op de hoogte was of op de hoogte had moeten zijn

a) Vaste rechtspraak

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM is het aan personen die vaststellen dat hun uitzetting een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, om, voor zover mogelijk, documenten en informatie te verstrekken die de autoriteiten in staat stellen het vermeende risico te beoordelen. Het Hof stelt echter vast dat het voor de betrokkene moeilijk, zo niet onmogelijk is om op korte termijn bewijs te leveren. Het is daarom belangrijk om te onthouden dat het ontbreken van directe bewijsstukken op zich niet doorslaggevend is.

Bovendien stelt de rechtspraak van het EHRM vast dat : “l’existence [du] risque doit s’apprécier principalement par référence aux circonstances dont l’État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l’expulsion.” (eigen onderlijning) “L’État contractant a donc l’obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l’affaire examinée.” (eigen onderlijning)

Het lijkt er echter op dat de wederpartij geen rekening heeft gehouden met de relevante omstandigheden van de zaak, zoals die in de hiernavolgende paragrafen zijn ontwikkeld, waarvan zij zich bewust was of had moeten zijn, in die zin dat deze elementen, indien zij in aanmerking zouden zijn genomen, tot de conclusie zouden hebben geleid dat er een risico bestond van een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM in geval van terugkeer van de verzoeker naar het land van herkomst.

b) Toepassing van de vaste rechtspraak op het onderhavig geval

Verzoeker is een Eritrese onderdaan. Hij heeft zijn land illegaal verlaten omwille van de politieke situatie, doch eens te meer kan hij niet terugkeren omwille van zijn bezwaren om de verplichte militaire dienst te ondergaan.

Verzoeker legt met voorliggend verzoekschrift een begin van bewijs voor betreffende het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst.

“The main problems related to civil and political rights. The authorities restricted freedom of expression: Eritrea is a one-party state with no political opposition or independent media. Citizens continued to be subject to arbitrary extension of national service, a form of modern slavery. The right to freedom of religion or belief was violated. Citizens suffered arbitrary detention on religious grounds, with a lack of due process in subsequent criminal proceedings.”

“The May 2015 EASO Report on Eritrea pointed out that: ‘Human rights monitors describe the conditions in the Eritrean military as highly problematic. According to these reports, recruits and soldiers are mostly subjected to the arbitrary decisions of their superiors and learn first and foremost to be fearful and obedient. Dissent, attempted escape and disobedience are punished severely and even minor transgressions against military discipline may attract draconian punishments including beatings and torture. The absence of functioning military courts means that punishments are meted out by military superiors on an arbitrary basis. Soldiers’ living conditions are described as ‘harsh’; neither their clothes nor their living quarters are adequate for the weather conditions and they lack food and medicine.’ (...)

The HRW report 2018 stated ‘Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually... Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations.’ (...)

The United States State Department ‘Trafficking in Persons Report 2017’, published on 27 June 2017, reported that ‘[r]eports indicate some male and female recruits at Sawa were beaten, and female recruits sexually abused and raped in previous years.’ (...)

The UN Commission of Inquiry's second report of June 2016 stated: 'Sexual and gender-based violence persists in Eritrea. The Commission collected evidence that some cases of rape committed by men against women in local communities had been adjudicated by courts and that the perpetrators had been sentenced to terms of imprisonment. However, rapes committed in military training centres, in the army, and in detention by military officials, trainers, as well as detention officials and guards continue to be committed with impunity. The Commission also collected evidence about recent cases of domestic servitude imposed on some young women in the national service or in the army. Similarly, evidence collected recently confirm that rape in the society, including by soldiers, continue to be committed without fear of prosecution.' (...)

The Amnesty report 2017/2018 stated 'Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse.'

"Article 37 (Penalties) of the National Service Proclamation 82/1995 lists a range of sanctions which exist for evading national service, and is sub-divided into four sections.

- Article 37(1) states that any violation of the Proclamation is punishable by two years imprisonment or a fine, or both.*
- Article 37(2) states that avoidance of national service by deceit or self-inflicted injury is punishable by up to two years imprisonment or a fine, followed by national service. If the self-inflicted injury precludes national service, the prison term is three years.*
- Article 37(3) states that individuals who travel abroad to avoid national service and return before they are 40 years of age must undertake national service. The penalty for individuals who return after the age of 40, but are under 50, is imprisonment for five years; and they also lose the right to employment, to own a business licence, to be issued with an exit visa, and to own land.*
- Article 37(4) states that the punishment for deliberately delaying being registered for national service or avoiding national service by deceit or the use of obstructive methods is two years imprisonment or a fine, or both.¹¹⁵*

The UN Commission of Inquiry explained that: 'Article 37 of National Service Proclamation provides for punishments for the non-performance of military service, without prejudice to more rigorous punishment under the 1991 Transitional Penal Code of Eritrea. Avoiding national service by mischief, deliberate infliction of bodily injury or by any other means (para 1); absconding from national service by leaving the country (para 2); and assisting to avoid national service or registration (para 3) are punishable with payment of a fine or imprisonment of up to five years. Under the Transitional Penal Code, these statutory offences can lead to imprisonment of longer periods of time, in the case of desertion in times of emergency, general mobilisation or war up to life imprisonment. Desertion from active service can be punished with the death penalty.'"

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite repeated calls from the international community on the government to limit conscription to 18 months. Significant numbers of conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Despite a minimum legal conscription age of 18, children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at Sawa National Service training camp, where they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse."

"Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually. Service lasts over a decade although the proclamation establishing national service limits conscription to 18 months. A UN Commission of Inquiry in 2016 characterized the system as "enslavement."

Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations. Pay increased after 2014, but deductions for food limited the increase, and net pay remained inadequate to support a family."

Teneinde het land te verlaten, dienen Eritrese staatsburgers een exit-visa te verkrijgen van de Eritrese autoriteiten. Dat dit een zeer moeilijke procedure is die meestal negatief afloopt. Dit leidt tot een zeer grote illegale uitstroom van Eritreeërs. Dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten op illegale wijze. Dit brengt tot op heden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich mee.

"It is difficult for Eritreans to leave their country legally. In accordance with Article 11 of Proclamation 24/1992, a valid travel document (passport), a valid exit visa and a valid international health certificate are required in order to leave legally. In addition, individuals must also cross the border at a designated border control point. 'In order to obtain the exit visa, Eritreans must be able to prove that they have completed the national service or that they have been granted an official exemption from it. They must

also provide a reason for leaving the country. For example, travelling abroad for medical treatment not available in Eritrea, overseas studies and, in some cases, attending sporting events or conferences, are permissible reasons, according to the authorities. Staff at the Eritrean Department for Immigration and Nationality, the department responsible for issuing visas, told the SEM (Swiss Secretariat for Migration) that they have also increasingly issued visas to women aged over 30 whose husbands have left the country. The US Department of State mentioned in its 2015 report on human rights practices that 'women younger than 30' are usually denied exit visas."

Dat het verlaten van het land op illegale wijze leidt tot zeer zware straffen, waaronder detentie en foltering:

"In that context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the commission of inquiry, that the Eritrean authorities consider those who leave Eritrea without an exit visa to be "illegal". Those who cannot obtain exit visas are seen as draft evaders or military deserters, as well as political opponents akin to traitors. If they returning, such individuals risk being detained in inhumane conditions and are most likely to be assigned or re-assigned to military training and service, which continues to amount to enslavement and forced labour.'

(...)

The Dutch Country of Origin Report 2017 stated 'Prison sentences are handed out in Eritrea ... on criminal grounds (for ordinary crimes, and for attempts to leave the country illegally) (...)

'Individuals forcefully repatriated are inevitably considered as having left the country unlawfully, and are consequently regarded as serious offenders, but also as "traitors." A common pattern of treatment of returnees is their arrest upon arrival in Eritrea. They are questioned about the circumstances of their escape, whether they received help to leave the country, how the flight was funded, whether they contact with opposition groups based abroad, etc. Returnees are systematically ill-treated to the point of torture during the interrogation phase.

'After interrogation, they are detained in particularly harsh conditions, often to ensure that they will not escape again. Returnees who spoke to the Commission were held in prison between eight months to three years.'

Het spreekt voor zich dat Eritrea de soevereine bevoegdheid heeft betreffende het nationale migratiebeleid. Het gegeven dat gevangenisstraffen worden opgelegd voor het illegaal verlaten van het grondgebied, dient verwerende partij er echter toe te leiden een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden.

"The May 2015 EASO Report noted that: 'Human rights reports describe the conditions of detention in Eritrean prisons as precarious. Given the lack of access to Eritrea, the quoted human rights reports are based on a range of sources abroad. International observers such as the ICRC have not been allowed to visit Eritrean prisons since 2009. Therefore the information cannot be verified on-site. 'The following problems are mentioned in human rights reports:

- Some prisons are located underground or in shipping containers, which can become extremely hot due to the climate in Eritrea.
- Prison cells are often overcrowded to the point that prisoners can only lie down in turns, if at all.
- Hygiene conditions are poor. Some prisons have only a hole in the ground or a bucket instead of a toilet. The prisoners are often not let out to exercise and medical care is limited.
- Food rations are small and non-nutritious, and access to drinking water is scarce.
- Some prisoners are mistreated or tortured or used for forced labour.
- Relatives are frequently unable to visit.
- Women are usually kept in cells separate from men but there are still reports of sexual assaults and rape, for example by guards
- Deaths have been reported a frequent occurrence due to the mentioned difficult circumstances.

'Many prisoners (in particular those imprisoned on political, religious or military grounds, including draft evaders or deserters) are kept in incommunicado detention; no criminal proceedings are initiated, no end date is set for their detention and their relatives are not informed. These prisoners are often mistreated or tortured. Prisoners are kept in incommunicado detention at Aderser and Tesseney prisons and in Track B at Asmara prison.'⁸⁸

And that: 'Reports on torture in Eritrea are based on the same mainly abroad-based sources as the reports on prison conditions, since visits to Eritrean prisons have not been possible for international observers such as ICRC since 2009. (...)

The USSD report 2017 stated: 'Detention conditions reportedly remained harsh, leading to serious health damage and in some instances death. 'Physical Conditions: There were numerous official and

unofficial detention centers, some located in military camps...The law requires juveniles be held separately from adults. There is a juvenile detention center in Asmara, but authorities held some juveniles, particularly teenagers, with adults, due to overcrowding in that center. When police arrested mothers, their young children sometimes were held with them. Severe overcrowding was common. 'Data on the prevalence of death in prison and detention facilities were not available, although persons reportedly died from harsh conditions, including lack of medical care and use of excessive force...' 'Authorities held some detainees incommunicado in metal shipping containers and underground cells without toilets or beds. Use of psychological torture was common, according to inmates held in prior years. Some former prisoners reported authorities conducted interrogations and beatings within hearing distance of other prisoners to intimidate them. The government did not provide adequate basic or emergency medical care in prisons or detention centers. Food, sanitation, ventilation, and lighting were inadequate, and potable water was sometimes available only for purchase. 'Former detainees and other sources reported harsh detention conditions in police stations and in prisons for persons held for evading national service and militia duties.'⁹⁰ The OHCHR Special Rapporteur noted in her statement of 13 March 2017: 'The Commission found that there are reasonable grounds to believe that Eritrean officials have committed the crime of torture, against persons under their control. It concluded that the use of torture was, and remains, an integral part of the Government's repression of the civilian population.'"

Uit het bovenstaande blijkt dat de verplichte militaire dienst en de detentieomstandigheden te Eritrea een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle dient te worden onderworpen gelet op het gegeven dat foltering in detentie een systematische praktijk betreft.

Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker aan de hand van algemene internationale rapporten.

Hieruit volgt dat de mogelijke refoulement van verzoeker naar zijn land van herkomst, rekening houdende met de huidige mensenrechtensituatie in Eritrea zoals beschreven in de genoemde rapporten, uiterst verontrustend is. De algemene situatie in Eritrea als zodanig maakt het waarschijnlijk mogelijk een risico van onmenselijke of vernederende behandeling vast te stellen in geval van verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst.

Door geen rekening te houden met deze omstandigheden, waarvan verwerende partij ten tijde van de vaststelling van de bestreden beslissing op de hoogte was of had moeten zijn, was er ook sprake van schending van artikel 3 EVRM.

Conclusies:

In het licht van het voorafgaande, moet het volgende in aanmerking worden genomen:

- *In geval van een uitwijzing, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.*
- *Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.*
- *Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea zal worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.*
- *Teneinde haar onderzoeksverplichting te eerbiedigen, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar Eritrea, eens te meer indien de betrokkene het land van herkomst op illegale wijze heeft verlaten. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de bestreden beslissing.*
- *Normalerwijze komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd*

door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Eritrea.

- Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten).

Het enige middel zal dus gegrond worden verklaard.”

De Raad stelt vast dat het resterende bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld is op artikel 7, lid 1, van de Vreemdelingenwet. Het betreft een beslissing tot verwijdering, zoals gedefinieerd in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet, als een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt én een terugkeerverplichting oplegt. De term ‘terugkeer’ wordt in artikel 1, 5°, van de Vreemdelingenwet ingevuld als volgt: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar a) zijn land van herkomst of b) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of c) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

De Raad kan verzoeker prima facie volgen in zijn betoog dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze aan zijn verplichting had voldaan om een grondig onderzoek te voeren in het licht van het artikel 3 van het EVRM aangezien de gemachtigde geen duidelijk idee had aangaande het land van bestemming voor de terugkeerverplichting, die reeds is vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten op zich, en bovendien uitdrukkelijk het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM had uitgesteld. De motieven waren dan ook inderdaad prima facie niet draagkrachtig. De Raad sluit zich dan ook aan bij de rechtspraak waarnaar verzoeker dienaangaande heeft verwezen van het Hof van Cassatie, van de Raad van State en van de Raad zelf, en hetgeen verzoeker daaromtrent uiteenzet in zijn stukje *“toepassing op onderhavig geval”*. Echter, de Raad moet prima facie vaststellen dat middels de nieuwe beslissing tot terugleiding onder de titel *“beslissing tot vaststelling van de grens”* van 21 oktober 2019 verzoeker zijn belang bij dit betoog heeft verloren. Er is immers thans wel duidelijkheid naar waar verzoeker moet terugkeren of zal teruggeleid worden, nl. naar Ethiopië. De nieuwe beslissing tot vaststelling van de grens moet immers beschouwd worden als de vervangbeslissing van de huidige kaduke beslissing tot terugleiding die werd opgeheven en deze nieuwe terugleiding moet samen gelezen worden met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen vertonen immers een nauwe samenhang. Bijkomend blijkt ook dat in de nieuwe beslissing tot vaststelling van de grens een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM in het licht van Ethiopië werd gevoerd en dit nadat verzoeker opnieuw werd gehoord op 18 oktober 2019 en uitdrukkelijk de mogelijkheid had zijn grieven ten aanzien van Ethiopië te uiten. Verzoeker hield evenwel in dit nieuwe gehoor, na confrontatie met de resultaten van de VIS-databank, mordicus vast aan zijn Eritrese nationaliteit. Hij heeft zijn rechtsmiddelen tegen die nieuwe beslissing kunnen benutten door zijn vordering tot schorsing van 28 oktober 2019, doch de Raad heeft zijn beroep verworpen zoals supra reeds werd aangehaald. Ter zitting geconfronteerd met de vraag naar het belang bij dit betoog, gedraagt de raadvrouw van verzoeker zich naar de wijsheid van de Raad. Hiermee toont zij evenwel niet het actueel belang bij dit middel aan.

Wat betreft het onderdeel van het middel waarin verzoeker de schending opwerpt van het materieel luik van artikel 3 van het EVRM en wat betreft het hoorrecht, kan de Raad prima facie niet anders dan vaststellen dat het betoog van verzoeker gericht is tegen een verwijdering of terugleiding naar Eritrea. Blijkens de akte van terugleiding is nu een terugleiding naar Ethiopië aan de orde. Nu het gehele betoog gericht is tegen een verwijdering naar Eritrea, kan de Raad niet vaststellen dat dit betoog nog dienstig is. Zoals supra werd vastgesteld heeft verzoeker de mogelijkheid gehad de nieuwe vaststelling van de grens aan te vechten, doch gaf dit geen aanleiding tot de schorsing van de terugleiding.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES